

[Poul Møller.]

De sager, der forelægges højesteret, er i almindelighed — eller i hvert fald hyppigt — vigtige, væsentlige og vanskelige principielle problemer, og det er derfor praktisk og rigtigt, at den bedst tænkelige juridiske bistand haves for retten.

Det har dernæst været et argument for højesteretssagførerprøven, at højesterets betydningsfulde virksomhed kun kan udøves bedst muligt, såfremt retten helt og fuldt kan stole på de procederende sagførere. Højesteretskollegiet vil ikke kunne overkomme i store principielle sager selv at skulle foretage større undersøgelser af sagernes karakter, efter at proceduren er afsluttet. Derfor har man ud fra disse tungt vejende grunde gennem årene fastholdt højesteretssagførerprøven.

Er der da nu, siden denne sag sidst var til behandling i det høje folketing og den daværende rigsdag, sket noget, der taler for, at man på dette område skal se anderledes på spørgsmålet, end man gjorde, da man i sin tid fastlagde de nugældende regler? Det var dette, det pågældende udvalg skulle undersøge. Udvalget har delt sig i to mindretal; justitsministeren har fulgt det ene mindretal, bestående af to medlemmer, hvoraf det ene var hans egen repræsentant, som vel i nogen grad har haft et bundet mandat, medens det andet medlem af det pågældende mindretal var repræsentanten for sagførerstanden, nemlig landsretssagfører Poul Christiansen. Justitsministeren har fulgt disse to udvalgsmedlemmer, medens han helt og fuldt har afvist de vægtige synspunkter, der fremførtes af formanden for kommissionen, højesteretsdommer Victor Hansen, og højesteretssagfører Stig Rode.

Hvilken argumentation bygger nu justitsministeren på, idet han henter sin argumentation fra det nævnte mindretal? Den højtærede justitsminister siger: det er hensynet til parterne, der er det afgørende argument for at foreslå højesteretssagførerprøven afskaffet. Man siger: med den nuværende ordning begrænser man borgernes mulighed for at vælge deres juridiske beskyttere.

Ja, selve sagførerordningen indebærer jo den væsentligste begrænsning for borgerne; de kan ikke frit vælge deres repræsentant over for domstolene. Er det et stærkt argu-

ment? Det er det ikke, allerede af den grund at man, da denne ordning blev indført i 1930'erne, gav parterne mulighed for at beholde — i hvert fald i de fleste tilfælde — den overretssagfører eller landsretssagfører, som de havde haft ved landsretten. I øvrigt har parterne, hvis de ikke ønsker at beholde deres hidtidige sagfører, mange højesteretssagførere at vælge imellem. Der er jo ikke tale om, at man kun giver dem ganske få personer at vælge imellem. Der er ca. 70 højesteretssagførere, som folk kan vælge imellem til at føre sagen for sig. Jeg synes, det er vigtigere at beskytte parterne mod dårlige sagførere og sikre dem den bedst mulige juridiske bistand ved den endelige behandling af deres sag ved landets øverste domstol.

Dernæst har den højtærede justitsminister i sin fremsættelsestale anført, at det er vanskeligt at få prøvesager. Men det kan da ikke være noget afgørende argument for retsplejens ordning her i landet; om sagførerstanden har mere eller mindre let ved at sikre sig prøvesager.

Man har for det tredje henvist til, at sagførernes flertal går ind for prøvens afskaffelse. I sig selv er dette jo ikke noget argument. Det er ikke noget argument, at der foreligger en talmajestæt. Der må være noget bag talmajestæten. Sagførernes flertals begrundelse er i det store og hele de to foregående argumenter, dem, jeg har nævnt, således at dette tredje argument fra den højtærede justitsminister ikke er noget selvstændigt argument. I øvrigt kan og bør folketinget ikke lægge vægt på dette, at en afstemning blandt sagførernes kredsbestyrelsesmedlemmer og i Sagførrådet har givet flertal for at afskaffe prøven. Rettens pleje skal nemlig ikke tjene sagførerne, men sagførerne skal tjene retten.

Over for denne hovedargumentation fra den højtærede justitsministers side står højesterets enstemmige udtalelse — jeg siger: højesterets enstemmige udtalelse. Hele dommerkollegiet holder fast ved, at de synspunkter og den argumentation, der har ført til, at vi har haft højesteretssagførerprøven hidtil, disse retsbeskyttelses-synspunkter, stadig må tillægges den samme betydning. Højesteret udtaler, at retten vedblivende af retsplejemæssige hensyn må anse det for uforsvarligt at ophæve den